

2) Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava, Territorio Histórico de Bizkaia — Diputación Foral de Bizkaia, Territorio Histórico de Gipuzkoa — Diputación Foral de Gipuzkoa y Juntas Generales de Gipuzkoa en Comunidad Autónoma des País Vasco — Gobierno Vasco worden verwezen in de kosten.

(¹) PB C 109, van 4 mei 2002.

Een belasting als de belasting op het nettovermogen van ondernemingen is geen belasting met overeenkomstige economische gevolgen als een kapitaalrecht en is derhalve niet onverenigbaar met richtlijn 69/335/EEG van de Raad van 17 juli 1969 betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal, zoals gewijzigd bij richtlijn 85/303/EEG van de Raad van 10 juni 1985.

(¹) PB C 261, van 26 oktober 2002.

BESCHIKKING VAN HET HOF

(Eerste kamer)

van 27 maart 2003

**in zaak C-306/02 (verzoek van de Commissione tributaria di primo grado di Trento om een prejudiciële beslissing):
Petrolvilla & Bortolotti SpA e.a. tegen Agenzia delle Entrate per la Provincia di Trento (¹)**

(Zaak C-165/03)

(2003/C 213/09)

(Artikel 104, lid 3, van Reglement voor procesvoering — Richtlijn 69/335/EEG — Belasting op bijeenbrengen van kapitaal — Belasting op nettovermogen van ondernemingen)

(2003/C 213/08)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de „Jurisprudentie van het Hof”)

In zaak C-306/02, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de Commissione tributaria di primo grado di Trento (Italië), in de aldaar aanhangige gedingen tussen Petrolvilla & Bortolotti SpA e.a. en Agenzia delle Entrate per la Provincia di Trento, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van richtlijn 69/335/EEG van de Raad van 17 juli 1969 betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal (PB L 249, blz. 25), zoals gewijzigd bij richtlijn 85/303/EEG van de Raad van 10 juni 1985 (PB L 156, blz. 23), heeft het Hof (Eerste kamer), samengesteld als volgt: M. Wathelet, kamerpresident, P. Jann (rapporteur) en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: R. Grass, op 27 maart 2003 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

Verzoek van Landgericht Stuttgart van 7 april 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen: 1. Notaris Mathias Längst en 2. Firma SABU Schuh & Marketing GmbH 3. President van het Landgericht Stuttgart en 4. Bezirksrevisor bij het Landgericht Stuttgart

Landgericht Stuttgart heeft bij beschikking van 7 april 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 10 april 2003, in het geding tussen: 1. Notaris Mathias Längst, 2. Firma SABU Schuh & Marketing GmbH, 3. President van het Landgericht Stuttgart en 4. Bezirksrevisor bij het Landgericht Stuttgart, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

1. Moeten in een stelsel zoals in het Württembergse deel van de deelstaat Baden-Württemberg (het rechtsgebied van het Oberlandesgericht Stuttgart) geldt — waarin zowel zelfstandige notarissen als notarissen in overheidsdienst werkzaam zijn en in beide gevallen de notaris degene is aan wie de rechten zijn verschuldigd, doch de notaris in overheidsdienst ingevolge een deelstaatwet een, forfaitair, deel van deze rechten moet afdragen aan de staat, die de werkgever is van deze notaris en deze inkomsten gebruikt ter financiering van zijn taken — de rechten voor het opmaken door een notaris in overheidsdienst van een notariële akte waarbij een onder de richtlijn vallende handeling wordt vastgelegd, anders dan in de feitelijke situatie die leidde tot de beschikking van het Hof van 21 maart 2002, C-264/00, Gründerzentrum-Betriebs-GmbH, worden aangemerkt als belasting in de zin van richtlijn 69/335, zoals gewijzigd?

2. Zo ja, komt deze kwalificatie als belasting in de zin van richtlijn 69/335 dan te vervallen wanneer de staat afziet van zijn aanspraak op een deel van de rechten ter zake en derhalve geen toepassing meer geeft aan de deelstaatregering op grond waarvan dit deel aan de staat moet worden afgedragen?

Verzoek van het Tribunale amministrativo per la Sardegna van 15 januari 2003 en 12 februari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Inpresa Portuale di Cagliari Srl en Tirrenia di Navigazione SpA

(Zaak C-174/03)

(2003/C 213/10)

Het Tribunale amministrativo per la Sardegna heeft bij beschikking van 15 januari 2003 en 12 februari 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 14 april 2003, in het geding tussen Inpresa Portuale di Cagliari Srl en Tirrenia di Navigazione SpA, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

- a) Moet richtlijn 93/98⁽¹⁾, gelet op haar considerans, worden geacht steeds van toepassing te zijn op een onderneming in de sector zeevervoer, die in sommige gevallen in een feitelijke monopoliesituatie en in andere gevallen in een situatie van vrije mededinging opereert en die staatssteun ontvangt?
- en, in het geval dat wordt beslist dat de onderneming de openbaarheidsvoorschriften in acht moet nemen,
- b) Moeten de „technische specificaties” bedoeld in artikel 18 van richtlijn 93/38 (overgenomen in artikel 19 van wetsdecreet 158/95), worden vastgesteld voordat de contractspartner wordt gekozen, en moet er enige vorm van publiciteit aan worden gegeven?

⁽¹⁾ PB L 199 van 9.08.1993, blz. 84.

Richtlijn van de Raad van 14 juni 1993 houdende coördinatie van de procedures voor het plaatsen van opdrachten in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en telecommunicatie.

Hogere voorziening, op 6 mei 2003 ingesteld door Strabag Benelux NV tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer) van 25 februari 2003 in zaak T-183/00, Strabag Benelux NV tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak C-186/03 P)

(2003/C 213/11)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 6 mei 2003 hogere voorziening ingesteld door Strabag Benelux NV, vertegenwoordigd door A. Delvaux en V. Bertrand, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer) van 25 februari 2003 in zaak T-183/00, Strabag Benelux NV tegen Raad van de Europese Unie.

Rekwirante concludeert dat het den Hove behage:

- het arrest van het Gerecht te vernietigen, voorzover hierbij het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schadevergoeding ongegrond zijn verklaard;
- de vorderingen van de vennootschap Strabag toe te wijzen en bijgevolg
 - het besluit van 12 april 2000 nietig te verklaren, waarbij de Raad de bij aankondiging nr. 107865 in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen S 146 van 30 juli 1999 bekendgemaakte opdracht voor algemene inrichtings- en onderhoudswerken aan de vennootschap DE WAELE heeft gegund, en de offerte van de vennootschap STRABAG impliciet heeft afgewezen.
 - de Raad van de Europese Unie, onder voorbehoud van vermeerdering, te veroordelen tot betaling aan de vennootschap STRABAG van een bedrag van 153 421 286 BEF, hetzij 3 803 214 euro, vermeerderd met interesten op de voet van 6 % per jaar vanaf 12 april 2000;
- de Raad van de Europese Unie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Tot staving van haar vordering tot vernietiging voert rekwirante vier middelen aan.

Het eerste middel bestaat uit twee onderdelen. In de eerste plaats verwijt rekwirante het Gerecht, dat het de begrippen overeenkomst en besluit door elkaar haalt waar het de tussen de Raad en de opdrachtnemer gesloten overeenkomst heeft gelijkgesteld met het besluit tot gunning van de opdracht. In de tweede plaats verwijt zij het Gerecht schending van artikel 8, lid 3, van richtlijn 93/37/EEG betreffende de uitvoering van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken, omdat het heeft geoordeeld dat het door deze bepaling vereiste proces-verbaal mocht bestaan uit